

heim oogmerk in. Nooit had hij bovendien geweten, dat een drukker voor den inhoud van een boekje aansprakelijk was. Wat meer is, hij kende den inhoud niet en wist niet dat het verboden was, zelfs gebruikte hij niets geen «precautie». Voor zijn drukken ontving hij drie honderd twintig guldens, door Holtus en de Koning ieder voor de helft te betalen, het papier daaronder gerekend. Na het drukken heeft hij er geen exemplaar meer van gezien of verkocht. Lezen deed hij het in de verste verte niet en van de geheele zaak had hij niet het minste kwaad vermoeden. Zijn vader ried hem aan het verzoekschrift om abolitie te teekenen, anders had hij het zeker niet gedaan. Tracht men hem bij ieder examen door fijner strikvragen te vangen, hij is geen oogenblik uit zijn rol en ontkent brutaalweg elke schuld. Op de vraag hem gedaan: «Of hij niet moet erkennen een boekje van dat formaat als hem in judicio vertoont (is) te hebben gedrukt» geeft hij een antwoord dat te opmerkelijker is omdat het door het getuigenis van anderen schijnt te worden bevestigd. Bronkhorst erkent, «dat hij een boekje, den titel voerende «Aan het Volk van Nederland» gedrukt heeft, van hetzelfde formaat en van dezelfde extentie als het boekje aan hem in judicio vertoont en zoo hij meent ook van die gedaante van letter, hoewel hij dit laatste niet zeker kon bepalen, omdat het zoogenoemde boekje niet is geweest een exemplaar, dat hij gevangene op zijn drukkerij heeft laten drukken, vermits hij onder elk exemplaar heeft laten zetten Gedrukt ter Boekdrukkerij van J. Bronkhorst».

Mij kwam deze verklaring van Bronkhorst als de grootste leugen in zijn door en door onwaarachtig getuigenis voor. Hoewel ik wel voornemens was er melding van te maken, ontzeide ik hieraan alle geloof, toen mij op het onverwachtst het origineel van het volgende autentieke en